

„[A]mit itt a földön az árnyékomnak neveznek, valójában az igazi lényem.
[...] Úgy vélem, hogy testem csupán jobbik énem üledéke.”
(Herman Melville: *Moby Dick*)

Sörkúti egy időben azzal
hetvenkedett, mennyire
imádja a baszk nőket.

Tolvaj Zoltán 63

Főleg a pireneusi tehe-
nészlányokat, tőgyeik
esését, ahogy az arca
előtt lengtek azok a dús,
mirigyekkel telt, göbös

A BÁLNAVADÁSZ

fenevadak. Kiskorában órákig tapogatta az újságpapírba csomagolt karajt, amit az édesapja hozott a vágóhídról, a zacskós tejet pedig egy lábas forró vízben melegítette, majd órákig markolászta, mielőtt a pólója alá dugva elaludt velük. Azokat a kislányos nőket is szerette, akiknek nem volt szinte semmi mellük. Csak az enyhe trikódomborulat, lefelé fordított csészealj. A kobrafeként szétterülő hátukból a robbanékony combizmokon át villámként leföldelt energia, mialatt lovagoltak.

Sörkútit viszonylag sokféle nő cipelte haza időnként a közeli presszóból. Erejéből csak arra futotta, hogy elcsecsemődött arccal kinyögje a lakcímét és feléjük hajítsa a lakáskulcsot, és máris tántorogtak bele a tagolatlan éjszakába.

Néhány fajsúlyosabb példányt becserkészni pedig egyenesen olyan volt, mint odakúszni egy ártézi kúthoz, majd bögréből itatni a tevéket.

A kövér nők lelke nem játék – motyogta Sörkúti.

A maga hatvanöt kilójával egyszer majdnem megszigonyozott egy közel másfélmázsás szörnyet. Egy házfoglaló bulin ténfergett a Csengettyű utcában, lepukkant alakokkal múlatta az időt. Rendes ágy nem jutott, ezért végül leheveredett a kövér Helga mellé. Felcsigázta mohó lénye, ordenáré szabása, pempős állaga és rettentő méretei. Akkor volt, mint fűtő édesapjának széntüzelésű kazánjai vagy a nagyanyjánál látott amorf búboskemencék. Az est folyamán egyszer már kiszúrta magának, amint Helga horkantgatva kanalazta magába a kihűlt pacalt. Falta, akár az eperdzsemet. Haja padlizsánszínűre volt festve, Sörkúti pedig fakó és matarészeg. Amint ledőlt mellé, gondolkodás nélkül izgatni kezdte. A teremtmény hatalmas *pubis*át – akár egy kocsonyássá főtt, levedző húsvéti sonka – arányosan borította el a pikelysömörtől érdes bőr és a bőséges szalonnazsír. Elkezdte simogatni a durva fanszórrel benőtt dombot, de amint megkelesztette az írha alatt megbúvó ikrás szöveteket, máris úgy érezte, mintha egy öreg, ivartalanított macska telezabált bendőjét markolászna.

A rettenetes genitáliák tulajdonosa felébredt az ingerlés folytán.

Busa disznófejét kiemelte a párna erjedt katlanából, és a kéjérettől bulldogharapásba feszülő alsóállkapoccsal Sörküti pofájába lehelte a pálott bor- és pálinkapárát, mely hol gyűszűnyi orrlyukán, hol a poshadt szájadékon keresztül távozott.

64 Sörküti pusztá ökölrel dörgölte a bálna klitorisát, hogy valamit egyáltalán érzékeljen. Hájredőkkel tagolt irdatlan teste bőszi hőmpölygésbe kezdett az elképesztő porfelhőt kavarázó matracon, amelyen úgy hempergett, akár egy óriási, eleven tömlő. *Mint egy felkavart beltenger, kiéhezett szülőcsatorna.* Sörküti ráeszmélt, hogy ez csak stratégiai manőver. A nősténycetnek nagynehezen sikerült a saját orbitális tengelye mentén körbefordulnia, hogy izzadt konyhásnő-tenyerével megragadja Sörküti hímtagját, amely a rémisztő látvány miatt sokkos állapotba került és csaknem garnéla-méretűvé sorvad. Némi szakmunka segítségével sikerült erigált állapotba kerülnie, de amint nehézkesen begyömösölte abba az iszonytató, forgáccsal bélelt odúba, amelyben ide-oda harangozott, Sörküti máris úgy érezte, mintha egy olajshordót kongatna belülről egy kornyadozó bodzavesszővel.

Azt a pisztolytáskát ágyúcsőre méretezték, de én sajnos nem vagyok egy Gábor Áron.

Keservesen kitépte fejét a savanykás nedveket termelő emlők rengetegéből, majd lehemperedett a ziháló idomok fövényére. *Mintha egy szánkódombról csúsztam volna le, öcsém* – magyarázza Sörküti, miközben rátölt egy vodkára.

Végül bevallja, muszáj volt otthagynia a kielégítetlenül habzó bálnatestet. Befeküdt valami fingszagú dzsánki mellé, hogy a fullasztó vaksötétben végre biztonságban aludjon.

Másnapra a bálna begorombult.

Sörküti, aki akkora már a redőnyrösen át beáramló fénytől leopárdmintás parkettán hevert, arra eszmélt, hogy egy serpenyővel ütlegelik a fejét. A bálna ráripakodott, majd irtózatossá ütéseket mérve rá kikergette a lakásból. Miközben üldözte Sörkútit, a Bálna végig azt ordibálta, *te szerencsétlen állat, te idióta barom, évek óta nem fanyalodtak rám, erre megfutamodsz?* És csak kongatta fején a vészharangot, miközben Sörküti szedelőzködve iszkolt ki a gangra. *Ha az embert hátulról csépelik, könnyen belejön a dinamikus reggeli öltözködésbe.* Levegőért kapkodva elérte az utcafrontot, majd égnek álló hajjal szaladt tovább. Szandálja aritmiásan csattogott a Csengettyű utca televizelt betonján.

Meg sem állt a közeli Trokán-borozóig. A rekkenő nyári hőségben jól csúszott a fröccs, de a dohos pincében hamar ráfagyott a rohanástól átnedvesedett flanel. Kisvártatva elöntötte a székény. *A kövér nők lelke nem játék...* Mormolta halkán. Irdatlan térfogatuk báláiba csomagolt lelkük, akár egy vatacsomóba rejtett borospohár. Mindig törekenyebbek vézna társaiknál, még

akkor is, ha a gang lengőfolyosóján robognak utána, akár egy felajzott tehervonat. Nem lehet kisiklatni őket. Miközben mohón kortyolgatott, fülében zúgott még a kongó serpenyő, ami suhogva forgott utána a levegőben, majd elérve a gang alját még hosszú másodpercekig csörömpölt, akár egy lezárult sorompó. *Kérlek, nézz ki a sarokra, nem igyekszik-e utánam...* 65
Így szólt a riadtan lihegő Sörkúti, miközben remegő kézzel kigombolta az ingjét egészen a göthös és beesett mellkasáig, majd hűteni kezdte a habzó házmesterrel az érzéketlen területet, ahol elnyomott csikkek nyomai voltak láthatók.

Új Forrás 2014/1 – Tolvaj Zoltán:
A bálnavadász

